

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

4 **Взаимопомощта и оцеляването**

Наводненията доказаха за пореден път колко са излишни институциите.

5 **Никос Мазимос: Борбата продължава**

Гръцкият анархист за затвора, гържавата и съпротивата.

6 **Втората световна**

Дали живеем след края на Втората, или в началото на Третата не е толкова важно – важно е гали и какво сме научили.

7 **„Активизмът“ в България**

Кой „гвижи“ гвиженията в България – опит за анализ на последните протестни вълни.

9 **Реформизмът е ялов**

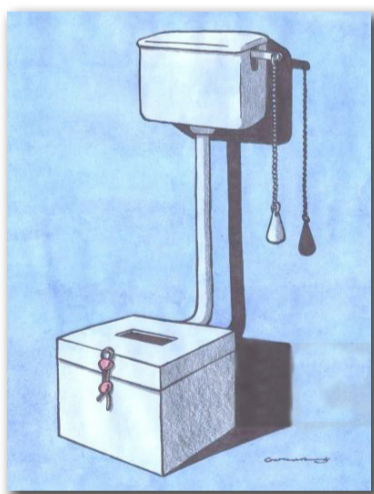
Не всички „алтернативи“ са ценни, но от всяка можем да извлечем нещо ценно.

ТЕМА НА БРОЯ:

НАРОДЪТ Г*ОПОДАВАТЕЛ

Скоминна

Няма как другояче да нарека темата за изборите. Защото не за избори трябва да пише този вестник, а за самоуправление, за инициативи на хората, които още имат работа, които намират временна, които вече са я загубили или никога не са я започвали поради липса на „благодетели“, които да платят за някакъв труд, при все че несвършени неща в България има за целия китайски народ – веднага се сещам например за ужасното състояние на водните съоръжения, аварията на които отмиват жилища и живот. Трябва да пишем за самоуправление по общини, по отделни села и градски квартали, улици и жилищни блокове, за това как те да поемат в свои ръце комунални

те дейности, снабдяването с ток, който скоро ще поскъпне ужасяващо, с вода, отопление, осигуряването на ремонти, почистване и преработка на отпадъци, подпомагане на нетрудоспособни, организиране на бърза медицинска помощ поне като транспорт до здравно заведение, обща грижа за децата, възпитаването им като нормални хора, а не комплексирани и озлобени нищожества, въпросите на образованието не за диплома, а за реални практически знания как да се създават нужни неща, вместо обиграване в „умението“ да се преразпределят вече създадени, при това в чужбина, при това боклучава „стоки“. От самото изреждане личи, че чисто териториалните сдружения на гражданите, които отхвърлят посредничеството и контрола на гържавната и частно фирмената бюрокрация, не ще се справят самостоятелно с всички задачи. Нужно им е тясно партньорство с професионални сдружения на лекари, учители, строители, електротехници, преки селскостопански производители, какви ли не други специалисти още, но такива сдружения, които да не копират легализираните мафии като КНСБ и КТ Подкрепа, по същество

» » продължава на страница 3

УКРАИНА

Сбърканата „антитерористична операция“

Съкращението „АТО“ в Украйна и Русия буди у хората разнообразни емоции, всички обаче бурни. Означава „антитерористична операция“ и се отнася за похода на украинската армия срещу „народните републики“ в Донецк и Луганск – размирният Югоизток на Украйна.

Често повтарян е тезисът, че т. нар. Евромайдан е довел на власт сегашното правителство, започнало дискриминация на рускоезичните украински граждани, които въстават и се борят за „независимост“. Истината е, че Майданът доста плахо се опита да си присвои ролята на „граждански контрол

над официалната власт“, но не сполучи – на мястото на бандитския клан на Виктор Янукович се настани партийна коалиция, враждебна на идеите дори за „контрол“, камо ли пряко самоуправление. Истината е, че дори този блед намек за революция в Украйна стресна както

» » продължава на страница 3

АКТИВНИ БОРЦИ ПРОТИВ ФЕТИШИЗМА

Деветосептемврийско

Що за дата е Девети септември? По времето на „социализма“ след нея многозначително следваше Денят на МВР и Държавна сигурност, което подсказва част от отговора на въпроса.

Някои гържат да наричат 9.IX.1944 „народно въстание“, но са липсвали масови стачки, улиците не са били загръснени от гневни работници и селяни, не са се водели престрелки с полиция и поддръжници на режима. Властта в онзи ден е превзета от полковник Марин Диков, командир на танковата бригада, участник в зверствата от 1923. Правителството оглавява

» » продължава на страница 10

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ (ЕС) – „ОДА НА РАДОСТТА“ ИЛИ НОВИЯТ БОЛЕН ЧОВЕК НА ПЛАНЕТАТА?

ИСТОРИЯ, СЪЩНОСТ, ПРОЯВИ, ОЦЕНКИ, ПРИЧИНИ, ОБЯСНЕНИЯ И ПРОГНОЗИ ЗА КРИЗАТА В ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Амбициозната цел на „отците-основатели“ на ЕС е създаването на една континентална свръх-държава на европейските властници и капиталисти, която да затвърди класовото им господство и да ги превърне в равностойни партньори-конкуренти на другите свръхедри хищници в борбата за световното „жизнено пространство“.

По всичко изглежда, че след вековете на кървави и изтощителни войни между „съюзните“ държави-членки, които не могат да се освободят от бремето на своето минало и противоречивите интереси на настоящето си, осъществяването на тази грандиозна цел е безнадеждно закъсняло.

След като приключва своето околосветско пътешествие през 1937 г. професор Константин Кацаров пише книгата си **„Светът отблизо“**. В нея отделил глава – „Европа от далече“, – в която казва:

Всички, които живеят на Европейския континент, сме по-вече или по-малко предубедени в превъзходството на Европа спрямо останалия свят и всички носим не малко предразсъдъци в тая насока. Европа живее, лелеяна от съмнението, че тя е центърът на земята. За времето на откривателските експедиции през XVI век и за цели три века по-късно – това е било в много голяма степен вярно.

Днес, обаче (1937), съотношението между Европа и останалия свят се е променило коренно. Светът извън Европа крачи с трескаво темпо по пътя на културата и на прогреса. Той догонва Европа. В много неща и на много места, светът извън Европа я е загнал вече. [...] Но най-важното – днес сърцата на всички жители на земята, извън Европа, туптят най-интензивно за прогрес, за благоденствие, за свобода, за равенство. Лицето на земята „извън Европа“ се е издъно променило. Светът извън Европа се е култивирал, този свят се е модернизирал, този свят се е механизирал. Заедно с това светът извън Европа е изгубил почти напълно някогашната си романтичност.

А какво е днес самата Европа?

На новодошлия в Европа прави впечатление, че този претенциозен континент

представлява спрямо останалия свят само една относително твърде малка територия, с относително слаби природни източници. Той е пренаселен от много на брой, хетерогенни и мразещи се помежду си народи. Тези европейски народи са духовно високо надарени, но и доста похабени – най-напред от религиозни, а по-късно и от политически раздори. Те говорят на много и различни езици и са организирани в твърде много на брой, дебнещи се за война държави. [...] Някога само една част от това високо надарено и предприемчиво европейско население бе успяло, овладявайки моретата, да открие и подчини останалия свят и да го накара да работи за него. Обаче, това време изглежда е изживяно. Откритият от Европа свят е еволюирал, той се е еманципирал и следвайки свои пътища, макар и въведен в съвременната култура от Европа, отказва да я следва, защото в много случаи я превъзхожда. Европейският континент е наистина люлката на съвременната култура. Той даде и своите кръвни рожби – Америка, Канада, Австралия. Но тази майка, като че ли е вече отпаднала. Умствените и физическите ѝ способности като че я изоставят. Тя често боледува, свадлива и скарана с близки и далечни. Материалните ѝ източници са ограничени и тя често прибегва до заеми. Външният ѝ вид също не е блестящ, но все още се облича изрядно, макар и старомодно. Честолюбието не ѝ позволява да признае своя зalez. Затова тя ходи на всички приеми и би се чувствала страшно засегната, ако не я поканят. Но като че ли е наближил моментът, когато Европа ще трябва да почувства и осъзнае умората си.

(1937 г.)

Вместо „да послуша“ покойния професор, Европа, в която се конкурират и стремят към господство над Света трите тогавашни форми на капитализма (финансово-частномонополистически на пазарните демократи и плутократи от Англия и Франция, към които се присъединиха САЩ, държавнокапиталистически на Сталинската номенклатура и смесен-„националсоциалистически“ на Хитлеристка Германия, който е един икономически хибрид в незавършен преход от първия към втория), за по-малко от четвърт век се превръща още веднъж в бойно поле, върху което остават костите на 50 милиона души и разруха за стотици милиарди долари (по тогавашния курс). Така, след Втората световна война и края на колониализма, се приключва с евро-центризма – „старият континент“ окончател-

*По всичко изглежда,
че след вековете
на кървави и
изтощителни войни
между „съюзните“
държави-членки,
които не могат
да се освободят
от бремето на
своето минало и
противоречивите
интереси на
настоящото си,
осъществяването
на тази грандиозна
цел е безнадеждно
закъсняло.*

но престава да бъде „пъпът на света“.

Заплашени отвътре (от присъщи – и, в перспектива, пагубни – за капитализма социални конфликти, катализирани от разрушителните последици на войната) и отвън (от бившия СССР и в по-далечен план от... САЩ), европейските полтици и капиталисти решават да се обединят, за да могат да се противопоставят по-ефикасно на вътрешните и външните си врагове. В този смисъл ЕС е недосегаемата рожба на три войни: „две горещи“ – Първата и Втората световни – и „Студената“.

Съществена роля за това „съзряване“ изиграва нуждата на Капитала от общ пазар: националните пазари на разединения континент, разпокъсан от границите на националните държави, стават тесни за туземните капиталисти и властници, и те събарят барьерите, но с това противоречията между тях не отпадат. Оказва се, както ще видим, че в условията на капитализма и държавността е невъзможно да има „справедливо“ разпределение на печалбите, на привилегиите и на властта, както и трайно, мирно обединение между неравни по икономическа и финансова мощ и политическа и военна сила „партньори“ с непремерени „апетити“. Към това се добавя и така наречената „петролна“, всъщност системна криза, в която Европа навлиза през 1973 г. Колкото по-тежка става тя (а това е неизбежно, независимо от „оптимистичните

прогнози“), толкова повече противоречията между европейските капиталисти, държавни мъже и бюрократи ще вземат връх, минирайки основите на тяхното обединение.

В миналото „разширяването и овладяването на пазарите“ се е решавало чрез колониализма и войните – само през XX век се разразяват двете споменати световни войни. След Втората от тях, на международната арена се утвърждават икономическите и военни колоси на САЩ и СССР. Тогава Европейските страни пристъпват с учредителните Римски договори от 1957 г. (първоначално между шест от страните на Западна Европа) към решение на проблемите на своите капитали, чрез създаване на общ пазар и прокламиране на „четирите свободи“ в него или свободното преместване на капитали, стоки, услуги и работна сила.

Шест десетилетия по-късно необходимостта от разширяване на пазара възниква отново, този път в глобален мащаб, а планетата е... една. Засага.

Сегашното включване на повечето от европейските страни в ЕС не е първото и навярно няма да бъде последното им обединение. Досега то се е извършвало „отгоре“, а „братският съюз на народите“ – „отдолу“, който единствен може да стане траен и отворен към съзряване на човечеството от шестте континента на основата на социалното равенство, индивидуалната свобода и международната солидарност на труженниците остава само мечта на най-светлите европейски умове, сред които е и нашият Бакунин, участвал в първите практически опити за реализирането му по време на потушените революции от 1848-49 г. в Европа, останали в историята под името **„Пролетта на народите“**.

„Обединението отгоре“, със силата на оръжието, е осъществявано по насилствен път многократно от грабителите и завоевателите. Исторически свидетелства сочат, че първото е на **келтите** (това е общото име на племената брители, гали, бои, хелвети и др.), завладели няколко години преди Христа части от континента, простиращи се от Британските острови до Мала Азия (включително и част от днешна България). След тях в Европа се изграждат („с цивилизаторска и обединителна цел“) последователно Римската империя, тази на Карл Велики, която е резултат от нашествието на „варварите“ от Азия и „Свещената Римска империя на германската нация“ (с Отон I), които „обединяват“ под своята власт на-

селението на големи части от континента, с различна продължителност.

През развитото Средновековие (нещо като живковия „развит социализъм“), под „духовната власт“ на папите в Рим (Ватикана) е осъществено и първото „мирно обединение“ на народите в Западна Европа „отгоре“. То начева с папа Григорий VII през XI век и достига своята кулминация при папа Инокентий III в началото на XIII век, когато организираните от него 20-годишни кръстоносни походи и инквизицията вземат около милион жертви. Борбата за надмощие над феодална Европа между папи и крале (германски, а после и френски) продължава с променлив успех до началото на Ренесанса към края на XIII век и дошла на смяна абсолютизмът. Папа Инокентий III е същият онзи „наместник на Христа“, който в началото на XIII век организира най-продължителните кръстоносни походи или „Свещени войни“ (своего рода джихад преди джихадистите) срещу албигойците (катари/богомилци), като казва на „рицарите“ си: – Колете ги наред, пък горе господ ще отдели добрите от лошите!“ (Caedite eos! Novit enim Dominus qui sunt eius!) – в отговор на кръстоносците, които обърнали неговото внимание върху един дребен детайл – в Лангедок, в гр. Безие, наред с албигойците, живеели и добри... католици.

В по-ново време, вместо да обяви война на аристокрацията и на вълните на една всеевропейска Жакерия, като продължение на Великата френска революция (1789-1794 г.) и да ускори световната история с цял век, Наполеон предпоче да нахлузи императорската корона и да „обедини“ с походите на своята „Велика армия“ редица европейски държави, в които назначаваша за короновани глави рочните и генералите си. Всичко обаче завършва на остров Света Елена в... стари дантели и с малко английски арсеник, в името на правата на Човека...

В най-новата история, по време на Втората световна война (1939-1945 години), в Европа е въведен хитлеристкият „Нов ред“ чрез краткотрайната окупация на повечето европейски страни от вермахта на нацистка Германия. След края на „хилдололетния Райх“ и Втората световна война следва разделението на Европа от „тримата големи“ в Ялта. В окупиранията от сталиновите „втиязи“ Източна Европа е създадена империя „от нов тип“, която, заедно с Варшавския пакт и СИВ, също минава в архива на историята през 1989-1991 г. •

(слева)

СКОМШИНА

» » » продължава от страница 1

адвокатски кантори за парлъци и орталък с политиките и работодателите, уж в защита на работническите интереси. Трябва да пишем за съвместна работа на учени, конструктори, инженери и педагози. За организиране на народна самоотбрана срещу бедствия, аварии и агресия на мутри. За връзката между пряката демокрация и социализирането на собствеността, за това как едното не може да работи без другото наистина в интерес на народа. Да пишем как и без партии може да се живее, без да им робуваме. За замяната на съдилищата с форуми за установяване на факти по един или друг случай, така че да намираме причината за социално разрушителните гейния и явления, така че да ги уморим в корен, да гадем на хората шанс да се държат... като хора в най-добрия смисъл. Защото сегашната Система не оставя голям избор, раз-

Ще ни казват, че който не гласува, оставя друг да решава вместо него. Но който гласува, той пак оставя други да решават вместо него. При това няма избор кого да избира – други решават кои ще се явят на „електоралния пазар“.

вращава от низини до върхове, изважда най-лошото във всеки от нас.

Но... засега „народът“ остава апатичен, в плен на навика, че ТРЯБВА да ходи на избори. Или, ако не ходи, да лъже системата на дребно, да се спасява поединично дори с цената да прегази ближния, но не и да се погоди с него срещу общия враг, първопричинител на бедите.

Мнозинството все още се подлъгва по приказките на политици и политиканстващи „интелектуалци“. Мнозинството слуша речи от рода „да си върнем държавата“, но

не проумява, че тия, които искат да си „върнат държавата“, щом го направят, пак ще изтикат простия електорат в подчинено положение. И така държавата, с променен личен състав, пак ще нарежда, а народът ще се подчинява, псувайки, но пасувайки. Пак местни мутренски царе ще гинат от куршумите на конкурентите им, а не от гнева на потисканите от царчето хора. Пак някой ще рови на сметицето, а друг ще си гласува „бонуси“, без да е произвел нищо, което да може да се изяде, облече, прочете с удоволствие, с

което да си боядиса хола или поправи пералнята.

Така ще си останат нещата и никакво гласуване не ще го промени. Ще ни казват, че който не гласува, оставя друг да решава вместо него. Но който гласува, той пак оставя други да решават вместо него. При това няма избор кого да избира – други решават кои ще се явят на „електоралния пазар“. Ще ни пълнят главите и загръстват ушите с лафове като „прост народ – слаба държава“, но това е нагла лъжа, защото именно при прост народ държавата е силна да го върти на шиш и да

го подкарва като стаго гобитък първо към урните, а после и към кланиците.

Не, не гласуване, стига с тези ИЗБОРИ! Все още има книги, които разказват не за „богатите също плачат“, „как да станем богати“ или „как да лижем задника на шефа и да направим кариера“. Има книги, които разказват за опита от миналото да се оправяме без държава или против държавата и при това да живеем по-добре. Тях трябва да прочетем, да прочистим умовете си от отпагъците на буржозната пропаганда, за да видим, че МОЖЕМ САМИ всичко онова, което уж „държавата ни дава“.

Не гласувайте. Не играйте игра, от която винаги после губите. Не изпадайте в оправданието „всички са маскари“, което иначе е вярно, но му липсва следващата крачка: от чуденето кой е по-малко маскара, та него да турим да ни „оправя“, да минем към уреждането на живота си така, както ние си пожелаем. •

Хасан Девринджи

УКРАИНА

Сбърканата „антитерористична операция“

» » » продължава от страница 1

управниците на Русия, така и Западните буржоазни „демокрации“. Русия държи газопровода към Европа, затова ЕС шумно роптае на гуми, но на дело не си разваля отншенията със своя суровинен, склонен към шантаж и вироглавство васал. Санкциите, особено стоковото ембарго са стъпка на Кремъл с цел баламосване на неговото население, че „всички са против нас, трябва да понесем жертви, но ще победим накрая“. Путин поде скрита интервенция в бунтовна Украйна, разпалвайки там контрабунтове. Смисълът на това мероприятие е очевиден: докато воюва срещу „външен враг“, борбата срещу вътрешната олигархия, от която реално си патят обикновените украинци, се отлага за неопределено време. В това отношение Кремъл помогна на Киевската власт да се закрепни. Може сега новият янукович, шоколадово-автомобилният цар Порошенко да иска нови избори, но то е само за пререз-пределение на влиянието на бизнес групировките, не и за оцеляване на олигархията в Украйна като цяло.

„Народните републики“ не искат независимост, нито социална справедливост на

Лудите глави от двете страни на държавната граница биват изпращани да се изтребват взаимно в Югоизточна Украйна.

територията си. Те не посягат към собствеността на местните едри мутри. Те искат присъединяване към държавата на ченгето в Кремъл, лицето на руската олигархия. Под знамето на „антифашизма“ и „православните ценности“. Киевската власт също използва националистическата карта и иска да си върне отцепените територии – иначе недоволството на гражданите ще я помете, – но е неспособна да воюва. Армията е корумпирана и зле снабдена. Тогава се появиха доброволчески батальони с независимо снабдяване – както от народа, така и от неполучилите място във властта олигарси. Настроението в тези батальони е следното: „щом приключим със сепаратистите, ще се върнем в Киев да разчистим сметките с предателите в правителството“. Ето защо Киевското командване постоянно набутва доброволците под кръстосания огън

на „сепаратистите“, бъкани с руски „съветници“ и модерно руско оръжие, и редовните руски части, струпани край границата.

Всичко това е „Антитерористична операция“ – АТО. Ни гражданска война, ни явна чуждестранна агресия. От която съвсем разбираемо гледат да се възползват Западните „демокрации“. Олигарсите сблъскват простолюдието да се трепе, без да има полза от това.

Ето защо АТО е сбъркана. Въоръжените за отблъскване на московското нашествие украинци би трябвало да започнат тази операция първо в Киев. После да се разберат с редовите „сепаратисти“ и заедно с тях да ударят местните новофеодали, като през цялото време да апелират към руския народ да се надигне и той срещу своите изедници.

Уви, това не се случва. Една от първите жертви на украинските събития бяха

анархическите организации, заварени неподготвени от бунта в Киев срещу Янукович. Те просто се разпаднаха. АТО допълнително разцепи украинските и руските анархисти в оценката им на всичко ставащо. Днес украинските анархисти се срещат от двете страни на фронта – и в сред дружините на сепаратистите, и в доброволческите батальони. Опълчение срещу опълчение, при това без да бъде гражданска война, защото е манипулирано от олигарсите, които винаги накрая се спогаждат – те имат далеч по-развито чувство за класова солидарност от трудещите се. Руските анархисти пък, с малки изключения, обвиняват украинските си другари в съглашателство с „фашистите“.

В момента Украйна е страна със слабо правителство, относително плаха полиция и жандармерия, несигурни за бъдещето си олигарси и раз-

гневен, макар и объркан накъде да върви народ. Украинското правителство получава заробваща „помощ“ от Западните страни, в които и държавата е силна, и репресивните органи самоуверени, и работодателите не се тревожат от протести и стачки; сепаратистите – повеждаща ги под бомби „помощ“ от Московската сатрапия, в която държавата е още по-силна, а народът – достатъчно покорен. Лудите глави от двете страни на държавната граница, потенциално опасни за властта, но не за всяка власт, биват изпращани да се изтребват взаимно в Югоизточна Украйна. По този начин е осуетено превръщането на войната на олигарсите в истинска, социална гражданска война, в революция.

Може само да съжаляваме, че анарходвижението там и като цяло се оказва неспособно нито да предвиди, нито да се възползва от ситуацията, за да прекъсне протоцилата се реакционна епоха от края на Втората световна война насам. Но съжалението е нищо – ДЛЪЖНИ сме да извлечем правилните поуки от този пореден провал на борбата за свободата на човечеството. И да облечем тези поуки в дела. •

Шаркан

Взаимопомощта – фактор на оцеляването

Това лято бе белязано от сравнително много проливни гъждове, опустошителни градушки и тежки наводнения. Наводнението във варненския квартал „Аспарухово“ отне живота на десетки хора. Най-скорошното наводнение в Мизия отне още два. Стотици хора останаха без подслон, покъщнина и препитание. За съжаление, тези две трагедии само загават това, което ни очаква в бъдеще. Те ни разкриха истинското лице на институциите, самопровъзгласили се за съществуващи в услуга на хората, а всъщност ограбващи и унищожаващи всичко попаднало в тяхната юрисдикция.

Цялата водна инфраструктура на страната, ограбвана вече повече от двайсет години и оставена да се саморазрушава, започна да прави точно това – да се саморазрушава. Занемарените станции над „Аспарухово“, „законните“ строежи на заведения върху отводнителните канали, разпадналите се язовири в Мизия – те не са единичен нещастен случай. Такова е положението в цялата страна. Институциите, които ни караха да пла-

*Институциите в този си вид са излишни!
Единственото, което спаси хората от хаоса,
беше чувството за взаимопомощ, което изкара
стотици хора от уютните им домове и ги превърна
в доброволци в най-тежко пострадалите райони.*

щаме данъци, ги употребиха за лична облага и ни оставиха да умираме в разрухата, причинена от тяхната алчност и некомпетентност. И не само това. Дори в дните на бедствието, когато институциите трябваше да защитят правото си на съществуване, като направят някаква организация за подпомагане на пострадалите, се оказаха напълно бездейни и безполезни.

Във Варна общината не само не можа да осигури елементарна екипировка и дезинфектанти за стотиците доброволци, но дори не се и опита. В Мизия общинарите оставиха дарителите да ча-

кат часове пред пункта, който самите те бяха обявили за раздаване на помощи. За поставянето на кутия за дарения пък се оказа, че трябва да се свика специална общинска комисия, която да ръководи поставянето на кутията най-рано в тридневен срок. Тези абсурди показват несъстоятелността на институциите, самопровъзгласили се за опора на обществената организация.

За тези, които оправдаваха техните лъжи и кражди с необходимостта им в бедствени положения, сега вече картинката е напълно ясна. Институциите в този си вид са излишни! Единствено-

то, което спаси хората от хаоса и успя да окаже адекватна помощ на пострадалите, беше чувството за солидарност и взаимопомощ, което изкара стотици хора от уютните им домове и ги превърна в доброволци в най-тежко пострадалите райони.

Доброволческите самоорганизиранни групи създадоха стройна организация, която включваше няколко града и хиляди участници. Те успяха да разпределят групите по места, храните и консумативите, пътуващи от различни градове към пострадалите места. Те обикаляха от къща на къща, за да се

уверят, че помощите отиват там, където са най-нужни. Нагазиха в най-гълбоката кал, въпреки опасността от зарази и нови свлачища. Това, което ги накара да го направят, не беше някакво административно задължение, нито заповедта на някой висшестоящ или заплахите на органите на реда. Това, което ги прати там, беше чувството на състрадание, гълг и взаимопомощ, но най-вече чувството за общност. Макар и спорадично и проявяващо се най-вече по време на криза, именно това чувство на принадлежност и желание за участие в обществените дела е това, което крепи обществото ни. Не кметът, не президентът или друг паразит, набеден за „обединител“ на хората.

Крайно време е да осъзнаем това и да спрем да делегираме доверието си на безполезни и дори вредни институции и политици. Време е да спрем да плащаме данъци, които отиват за кокаин и протестанти на държавниците, и да започнем да влагаме зазелените пари за обществено полезни дела. •

ЕВгени

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » продължава от миналия брой

Какво преобразува животното в човек? Какво го поставя на самостоятелната, висша и единствена степен в безграничната йерархия на живите същества?

„Три основни принципа – отговаря Бакунин – съставляват съществените условия за всяко човешко развитие в индивидуалната и колективна история: 1) човекът-животно, 2) мисълта и 3) бунтът“.

Разбира се, способността да се мисли и волята да се бунтува съществуват и при други животински видове. Но само при човека умът достига онази степен на развитие, която може да бъде наречена мисловна способност. От всички животни само човекът мисли, само той е надарен със способността към абстракции, откриваща му пътя към анализа, експерименталната наука и по-нататъшния теоретически и практически триумф над животинския и материалния свят. Накрая, само човекът е надарен с тази властна любознателност, която го води по безкрайната стълба на познанието и го въоръжава с необходимите средства за подчинение на природните сили. Тази любознателност е най-човешката от всички чо-

вешки потребности; чрез нея той става човек в истинския смисъл на думата. И само човекът – любознателен и мислещ – може да развие и да укрепи в себе си това чувство – потребност от възмущение, бунт, – с което строи живота, разрушава оветелния порядък, без което самият живот би се превърнал в застоило благо“. (II-144, 147; III-158, 163-164, 167, 172, 178.) Любопитно е да се съпоставят тези положения на зрелия Бакунин с неговите младежки контури. В „Записките“ от 4 септември 1837 г. четем: „... Животът е блаженство; да се живее, значи да се разбира, да се разбира животът. Зло? Само ограничеността е зло, ограниченост на духовния взор. Човекът още не е свободен, но в него е заложена възможността за безгранична свобода и за блаженство. Тази възможност лежи в съзнанието. Човекът е съзнателно същество. Съзнанието е освобождаване, завръщане на духа – от крайността и ограничеността към неговата безкрайна същност. Степента на съзнателност на човека е степен на неговата свобода. Хегел казва, че само мисълта отличава човека от животното. Тази разлика е безкрайна, тя прави от човека самостоятелно, вечно същество...“

Така сред природата, в обществените условия, човекът-животно, възприемчив, жаген, страстен започва да твори своето „второ съществуване“, да строи за себе си новия човешки свят, отговарящ на плановете му и издигащ заедно с него своя собствена ръст. В тази борба за „свой свят“, диктуван му от „всемирния поток на живота“, от „всемирната причинност“, от „природата“, човек намира своята воля, утвърждава своята свобода и „човешко“ достойнство. Така цялата човешка история е едно прогресивно отрицание на първоначалното животинство на човека и развитие на неговата човечност.

Общжитие, колективен труд, колективна мощ, са необходими условия за раждането на човешкото, за планомерната борба за осъществяване на свободата. Обществото е дърво, а свободата е неговият плод. (II-156,262; III-159-160, 168-169, 171)

Теорията за последователния ръст на човешкото за сметка на унищожаването на животинското почива върху солидна материалистическа основа.

Този „велик принцип“, в съгласие с „научния материализъм“ – „единствен отправен пункт, както при изследването и развитието на позитив-

ната наука, така и за революционното движение на пролетариата“ – Бакунин формулира по следния начин: „Както в материалния свят неорганичната материя... е определящата основа за органичната материя..., така и в социалния свят, който може да се разглежда като последна известна нам степен на развитие на материалния свят, развитието на икономическите процеси винаги е било и продължава да бъде определяща основа за всяко развитие на обществото – религиозно, философско, политическо и социално“.

Той нееднократно противопоставя на лъжливия идеалистически принцип, извеждащ явленията от идеите, единствено верния материалистически принцип, утвърждаващ идеите като отражения на явленията, сред които са и икономическите – материални по същество и основа за останалите обществени явления. В основата на най-„абстрактните“ и „идеални“ съперничества и борби винаги е лежал материалният интерес. В този смисъл, човешката история, с цялата съвкупност от свои явления и процеси, е продължение на борбата за съществуване, свойствена на цялата органична природа. Накрая, самите принципи на Интернационала и тактиката на негово-

та революционна борба, са били изградени под влиянието на Маркс, върху признанието на икономическия фактор като основополагащ за социалния процес.

Бакунин обаче, верен на плуралистичния подход (и многофакторния анализ), отговарящи на общата му концепция за „живота“, и съзиращ във всеки монизъм само един повече или по-малко успешен опит за установяване на най-полезното „логическо единство“ (т. е. „умъртвяващо живота“), е далече от това да признае монистичния принцип на „икономическия материализъм“ като абсолютно, единствено, реално основание на общия социален процес. Принциплът е верен, доколкото претендира за установяване на закономерности в социалния процес, но е условен и относителен, доколкото има претенции за абсолютно и универсално значение. В този случай тези претенции са неправомерни и измамни. (I-247; II-138-143; IV-85; V-68-70.) Бакунин, като бивш хегелианец, се изказва критично и за диалектическия метод, „удряйки самара, за да се сеца марксистското магаре“. Той се опитва да докаже с негова помощ как доктринерският идеализъм се изражда неизбежно в практически материализъм.

» » продължава на страница 5

БОРБАТА С КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Никос Мазиотис: Борбата продължава!

От затвора „Коридалос“ в Атина другарят Никос Мазиотис дава това интервю за гръцкия интернет сайт „Вестник на редакторите“, публикувано на 15 август 2014 г.

В интервюто той защитава въоръжената борба, която според него „днес повече от всякога е не само политически оправдана, необходима и ефективна, но е и определящ фактор за създаването на проблеми и конфликти в Системата, които да я подкопаят до нейния окончателен крах“.

Поема политическата отговорност за действията на „Революционна борба“, за нападението с кола-бомба срещу Гръцката централна банка, която в момента не е нищо повече от филиал на Международния валутен фонд в Гърция. Говори за своя арест, обяснява ситуацията около престрелката в квартала „Монастираки“, когато бяха ранени и двама случайни чуждестранни туристи.

Изразява увереност в подкрепата, която имат действията на „Революционна борба“ сред гръцката общественост, и изпраща послание до намиращата се на свобода неговата спътничка в живота Пола Рупа: „Добре съм, духът ми е на висота. Останни свободна и отгледай нашия син. Въпреки неуспехите, Борбата продължава!“

Няколко часа по-късно на същия ден, 15 август, в „Индимедия Атина“ е публикувано изявление до гръцката общественост от Пола Рупа в което тя заявява: „Няма да се предавам, ще продължа Борбата, да дойдат да ме арестуват, ако могат!“

Ти си член на „Революционна борба“, въоръжена анархистична организация. Защо избра точно въоръжената борба като метод на действие?

Въоръжената борба е неразделна част от борбата за Социална революция. Неделима част от всяко едно революционно движение, което си е поставило за цел да премахне Капитализма и Държавата. Съществува неразривна връзка между „революционно движение“ и „въоръжена борба“ – до такава степен, че за една истинска Революция задължително е необходимо и въоръжената борба. Исторически погледнато, никога не е имало успешна революция, която да не е била въоръжена.

Въоръжената борба е мощно средство и политическите послания, които изпраща, са много силни – тя демонстрира цялостната ни политическа концепция и анализ за това какво правим, защо го правим, какво искаме и какво целим. Ние в

„Революционна борба“ вярваме, че с въоръжените действия можем да достигнем до възможно най-голям процент от народа и да изпратим послание за необходимостта от Социална революция, смъкване на капиталистическия режим и Държавата.

Днес в Гърция (а и не само) сме свидетели на най-ожесточена атака на империалистическия капитал – когато Меморандумите, Тройката и гръцката държава прилагат политика на социален геноцид, въоръжената борба никога не е била толкова необходима.

През 2009 г. в началото на Кризата, когато проблемите на финансовата система се превърнаха в дългова криза, изразихме позиция, че моментът е настъпил и една революционна борба в Гърция има големи шансове. В крайна сметка това, което се случи, доведе до края на неолибералния консенсус и делегитимира икономическата и политическата система в очите на огромното мнозинство от обществото. При тези обстоятелства целенасочените въоръжени действия срещу режима могат да доведат до редица противоречия в една система, разложена от корупция във всичките си звена, сфери и дейности, и да по-

действат като катализатор за разпространението на дестабилизацията. Тъй като политическата и икономическата глобализация е значително напреднала в условията на взаимозависимост, това повече от всякога прави не само политически необходимо, но и напълно възможно разпалването на проблеми и конфликти, които да подкопаят системата. За да се случи всичко това обаче, трябва да има революционно движение, готово да прибегне до използването на оръжие.

Когато те арестуваха през 2010 г., ти поех политическа отговорност за участието ти в Организацията. Какво означава „политическа отговорност“?

Като боец и като член на въоръжена революционна организация, направих това, което сметнах за правилно. Защитих Организацията, на която принадлежа, защитих атенатите, които тя направи, защитих и член на организацията, Ламброс Фундас, който беше убит при въоръжен сблъсък с полицията, докато подготвяше поредния удар на организацията срещу правителството. Направихме всичко това, опитвайки се да се противопоставим на Хунтата на гръцкото правител-

ство, МВФ, Европейската комисия и Европейската централна банка, за да не се установи в Гърция съвременният тоталитаризъм и диктат на едрия капитал и на държавата, които международният политически и икономически елит иска да наложи на целия свят, използвайки като камуфлаж световната финансова и икономическа криза.

За нас поемането на политическата отговорност за действията ни беше въпрос на чест. Не се опитвахме да спасяваме собствените си кожи. Това беше колективно решение, а не индивидуален избор. Дори след като бяхме арестувани, запазахме нашия колектив невредим. Останахме членове на „Революционна борба“ и като затворници, съпротивлявахме се и продължаваме да се съпротивляваме, не спираме да говорим за необходимостта от въоръжена пролетарска контраатака и Социална революция. Изпратихме послания и лозунги до големите стачки и народни протести срещу първия Меморандум, 2010-2011 г. Същата линия държахме и по време на съдебния процес. Всяка друга нагласа, освен тази за поемане на политическата от-

» » » продължава на страница 6

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » » продължава от страница 4

За Бакунин е реален само животът („Вечно зелено е дървото на живота, теорията братко, сив е пуцилак“ – Гьоте във „Фауст“); в социалния процес единствената истинска реалност е ЧОВЕКЪТ. Само такъв смисъл може да има неговото учение за системното и прогресивно отрицание на животинското начало у човека. Това отрицание – естествено и неизбежно и, като такова, разумно (исторически и логически едновременно) – е източник на интелектуално-моралните ценности в човешкия свят.

Така, върху почвата на отрицанието на животинското, развитието на способността да мислим и потребността от бунта, се изгражда човешкият свят, с неговите антагонистични и многообразни форми на организация на интереса. В процеса на борбата изразства груповото, а по-късно и класовото съзнание, шифова се класовата воля, изработват се класови методи на настъпление, стихийният, естествен автоматичен процес и творческата воля на узнетените маси, стремящи се към свободата – такива са реалните източници на всички обществени явления.

Връщаме се към свободата.

„Свободата е най-великото слово, означаващо най-великото нещо, което никога няма да престане да възпламенява сърцата на всички живи хора“. Вън от нея доброто не съществува; тя е източник и абсолютно условие за всяко благо, което е достойно за това наименование. Самото то не е нищо друго, освен свобода. Свободата е последният предел, висшата цел на човешкото развитие. Реалното освобождение е истинската цел и най-висшият резултат на историята.

И така, свободата е цел и път. Целият смисъл на човешкото съществуване е в свободата; историческият път на човека е път на непрекъснатото и последователно самоосвобождение. Понятието свобода обаче изисква формално определение. При Бакунин то е изразено в гениалната по лаконичност и точност характеристика:

„Свободата е неделима: не можеш да отрежеш част от нея, без да я убиеш“.

Свободата е самият живот. Също като живота, тя е цялостна, неделима, неповторима. Не може да бъде разчленявана; покушението над най-незначителния неин къс означава отрицанието ѝ, нейната гибел. На библейската Ева е било забранено да се докосне до плодовете само на едно

дърво, но тази забрана е била равностепенна на пълното отрицание на нейната свобода. Нейното неподчинение на забраната е било истинско въстание; то е открило пътя към човешката свобода.

Положителното съдържание на свободата се заключава в утвърждаването на човечността, т. е. в утвърждаването на справедливостта и добротата.

Двете начала не са плод на логическа спекулация, нито са следствие от теологически или юридически принципи. Те са напълно реални и се коренят в животинското на нашата природа. Егоизмът и социалността са неотделими от всички животински общества, но само в човешкото те биват осъзнати и окончателно оформени. Справедливостта, предполагаема от свободата, е присъща на човешкото съзнание; нейният смисъл е в изравняването на правата на хората върху материалните и духовни средства, необходими за развитието на тяхната човечност. Справедливостта е „пълна свобода на всеки сред пълното равенство на всички“. За Бакунин тя е естествената крачка в развитието на личността, нейния преход от икономическата изолация към свободния съюз. Любовта е неотделима от справедливостта, по-

неже истинската, реална любов предполага равенство на хората. Любовта на висшите към нисшите е деспотизъм, докато любовта на нисшите към висшите е робство и ласкейство. (II-195-196, 262, 289; III-123, 145, 168, 183-187, 215; IV-61, 200).

Исторически човекът е „най-индивидуалистичното и най-свободното“ от всички същества в животинския свят и заедно с това – най-социалното сред тях. Обществото е естествен и единствен известен нам начин на съвместно съществуване на хората, управляващо се от собствени закони, имащи стихийната сила на природни закони. Човекът става такъв само чрез колективната дейност на цялото общество.

Обществената мощ е безгранична. От момента на раждането си човек се приобщава към могъщия, универсален, действащ със стихийна сила фонд от вървания, учения, навици, образувачи основата на неговото индивидуално съществуване. Фатално лишен от избор, човекът е свързан с естествени корени с обществото, в което се е родил; последното поставя неизгладим печат върху му.

Радикалният бунт против това общество е така невъзможен, както и бунтът против природата, защото към

обществото, както към природата, са неприложими общоприетите морални критерии за добро и зло. Обществото е „безкраен, положителен и първичен факт, предшестващ всяко съзнание, всяка идея, всяка интелектуална и морална оценка; то е самата основа, то е светъл“.

Самата истина, доколкото не е кабинетна абстракция и логическо единство, умъртвяващо най-пъстрия и хаотичен живот, е продукт на неговия реален опит. Тя дължи своя произход на надличностен обществен процес. Истината се ражда стихийно от нуждите на масите. (Писма на Бакунин до Херцен, в том XIX от събраните съчинения на последния, под редакцията на Лемке, стр. 155, 319, 352)

Общественният живот е една непрекъсната взаимозависимост на хората. Това е своеобразната атмосфера, вън от която човек не може да дъша. В обществените условия на съществуване се ражда духовният свят на човека: неговата мисловна способност и потребността от бунт. Затова те са неизбежна предпоставка за свободата и човечността му. Самата свобода, нейната степен, се познава само в съвместното съществуване с останалите. •

(слева)

БОРБАТА С КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Никос Мазиотис: Борбата продължава!

» » » продължава от страница 5

говорност, би била предателство спрямо принципите ни и нашите идеали, предателство към нашите жертви, към Ламброс Фундас!

Как ще отговориш на хората, които твърдят, че въоръжените действия водят единствено до увеличаване на държавните репресии? Например, след бяството на Христодулос Ксирис, ускори приемането на законопроекта за затворите тип „С“.

Ако някой си мисли, че борбата за свобода няма да предизвика реакция от страна на държавата и че няма да има последици, е глупак. Социалната революция и унищожаването на Капитала и Държавата няма как да се случат, ако революционерите спазват нормите на Наказателния кодекс. Ясно е, че в борбата има незаконни форми на действие и въоръжената борба е именно такава.

В революционните борби за Свобода, във всяка една социална и класова борба, ще има и кръвопролития, ще има жертви, ще има специални антитерористични закони и специални затвори за

членовете на въоръжените групи. Христос Кацмис, Христос Цуцурис, Христофорос Маринос, Ламброс Фундас (членове на „ЕЛА“, „17 ноември“ и „Революционна борба“, загинали в сражения с полицията, б. ред.) платиха с живота си за борбата с оръжие в ръка. Така е било и в други исторически епохи – например партизаните от ЕАМ-ЕЛАС (гръцките партизани от съпротивата срещу германците през Втората световна война, б. ред.), членовете на въоръжени организации в Европа, Латинска Америка – Червените Бригади, Фракция Червена армия, Аксион директ, членовете на въоръжените групировки в Турция. Цената, която всички те платиха, беше смърт във въоръжени сблъсъци, смърт чрез гладни стачки в затворите и дългогодишни присъди.

Аз като член на „Революционна борба“ никога не съм имал илюзии за цената, която неминуемо ще платя за своя избор. Ясно ми е, че това ще бъде или дългогодишна тежка присъда в затвора – нещо, което вече е факт, – или смърт при евентуален сблъсък с копитите на държавата. В „Монастираки“ можех да бъда убит. Това е нещо, което винаги съм знаел, че може да се случи.

Последиците при борбата за революция и радикална промяна не означават обаче, че трябва да се откажем. Задължително трябва се има предвид, че цената на избора е дупосочна и важи с пълна сила и за враговете: много ченгета например са били убити от въоръжени бунтовнически групи, плащайки цената за избора си да служат на властта. Същото важи и за политиците, студентите и бизнесмените.

На тази теза се уповавах по време на съдебното дело срещу „Революционна борба“, защитавайки нападението на Организацията с автомати „Калашников“ срещу трима полицаи от МАТ (специални части на гръцката полиция за борба с масовите безредици, б. ред.) в квартал „Екзархия“ през януари 2009 г., което беше отмящение за убийството на Алексис Григоропулос и доведе до раняването на полицаи Адамантиу Мацунис. Мацунис плати цената за избора си да стане полицаи в МАТ и отпозава не е на служба в полицията.

На твърденията, че въоръжените действия изострят репресиите, отговарям, че нападенията на въоръжените революционни групи срещу силите на властта действат

като спирачка и намаляват интензивността на полицейското насилие. От друга страна, липсата на въоръжени действия или липсата на заплахата за отмъщение отрицва репресивните действия на властта. Ако някой си мисли, че е борец или анархист и вярва, че трябва да се действа в рамките на закона, по добре да се присъедини към някоя парламентарна партия, а не да си играе на революционер или анархист. Да провокираме реакцията на държавата, докато се борим срещу нея, е нещо нормално. Повече би трябвало да се тревожим, ако не предизвикваме такава, защото това ще означава, че сме сбъркали пътя и не ни смятат за опасни.

През 2012 г., докато течеше съдебният процес срещу „Революционна борба“, двамата с Пола Рупа нарушихте гаранцията и минахте в нелегалност. Защо?

Да минем в нелегалност беше нещо, което бяхме решили още от момента, в който ни освободиха след изтичането на 18-месечния предварителен арест. Знаехме, че ще бъдем осъдени на 25 години лишаване от свобода и не бяхме готови да го приемем пасивно.

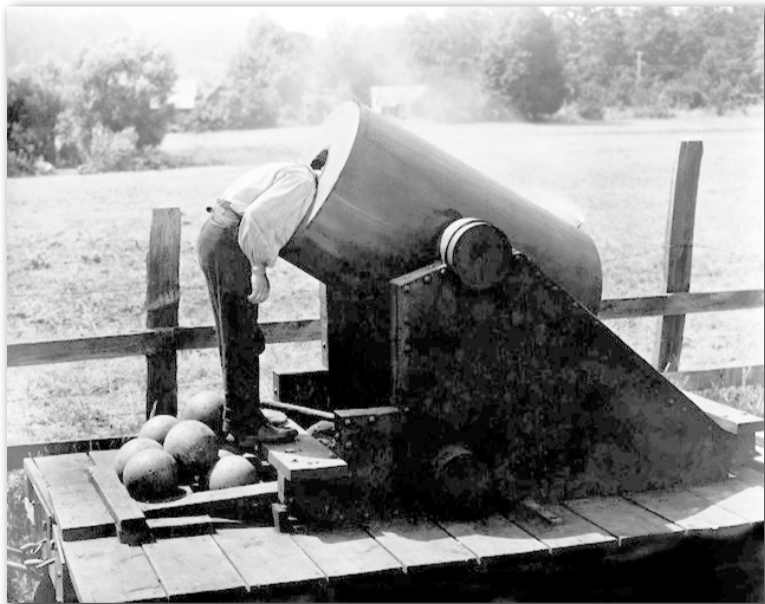
По същото това време, когато решиме да минем в нелегалност, течеше съдебното производство, изслушването се свидетелствата на обвинението във връзка с дейността на Организацията. През тези дълги месеци водихме съдебна битка, в която защитихме всички акции на Организацията, една по една, превърнахме процеса в трибуна за защита на „Революционна борба“, въоръжените организации и борбата за Социална революция.

Избрахме нелегалността като нещо необратимо, от което няма връщане назад, за да бъдем свободни, да продължим въоръжената борба, да продължим да разясняваме на хората необходимостта от Социална революция, необходимостта от въоръжена пролетарска и народна контра-атака срещу режима на Меморандумите на Тройката (МВФ, Европейската комисия, Европейската централна банка), срещу яростните атаки на империалистическия капитал. Избрахме да минем в нелегалност, за да продължим борбата срещу Капитала и Държавата, за тържеството на Комунизма и Анархията! •

(следва)

75 ГОДИНИ ОТ НАЧАЛОТО НА ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

1939 – свършила ли е Войната?

Три четвърти век ни делят от 1939 година, станала събоносна за света. През януари след тежки боеве републиканската армия в Испания губи Барселона. Това поражение е резултат от побеждаващата в редиците на „антифашистите“ контрареволуция. В същия ден във Вашингтон на научна конференция е съобщено за важно откритие – деленето на урана; след 6 години човечеството ще разбере значението му, когато за секунди в пламъците на атомните бомби изгарят стотици хиляди хора. През февруари 1939 г. Великобритания и Франция официално признават правителството на

Франко, което не след дълго постановява връщане на земята на едрите земевладелци. През март немските войски нахлуват в Чехословакия, „решавайки“ по този начин т. нар. Судетска криза, като съпротива им оказва само една рота в град Мистек. Франкистите превземат Мадрид, на 1 април Гражданската война е обявена за приключена. През същия месец Франция се опитва да преговаря с СССР за съюз срещу Германия. През май започва сблъсъкът между съветските и японските войски в Монголия – пример за блицкриг с концентрирани танкови и авиационни удари. Сраженията предвдърят

хитлеристите, които скоро демонстрират такава стратегия в далеч по-меките географски условия и по-големите инфраструктурни улеснения в Европа. Лондон и Париж продължават преговорите с Москва на ниво военни представители, докато не идва август: пълен разгром на 6-та японска армия, подписването на пакта Молотов-Рибентроп – пактът, който окончателно развързва ръцете на Хитлер, и на 1 септември германците започват война срещу Полша. Само съветските вестници окачествяват войната като световна, защото Сталин вече услено се готви за война, а и влиза в нея на 17 септември. Япония обявява неутралитет относно „европейските събития“, а Франция се отказва от настъпление в територията на Германия, въпреки че основните сили на Хитлер са далеч. Вместо това забранява вестниците на Комунистическата партия, изземва имуществото ѝ и започва арести на активистите ѝ, включително депутатите в парламента.

През декември Сталин напада Финландия и утвърждава за масово производство успешно преминалия изпитания щурмови самолет Ил-2 – първият в света изцяло брониран летателен апарат, предназ-

» » » продължава на страница 7

Сталин и фонь Рибентроп си честитаят подписването на пакта

„КОНКРЕТИКА“

За „активизма“ в България

Българин от чужбина, зарадван от кадрите на безкрайните протести по улиците, ме попита „какво е това движение в България, което събира толкова много хора“? Решихме, че е полезно да публикуваме отговора към него във вестника, защото понякога е също толкова трудно да видим случващото се край нас, колкото и на другия край на света.

Преди всичко, в България живеем сравнително бедно, но все пак сме в „златния милиард“, т. е. сме сравнително нахранени и с покрив над главите. Ако добавим към това заставащото население, надеждата сред огромната част от младите да заживеят навън, вярата в държавността, която ни вкореняват веднага след Освобождението, историческата ни мъдрост, че „преклонена глава сабя не я сече“, можем да си обясним поне един защо при всичката неудовлетвореност от живота на хората у нас, малцина биха пожелали радикална промяна (т. е. революция).

Да повтора – сред „народа“ (каквото и да значи тази дума днес) няма революционни настроения. Засега. Това е една от причините всички „протест-

ни“, „алтернативни“, „антисистемни“ движения, когато започнат да се разрастват, да приемат реформистки облик.

Втората причина е, че практически всички организиращи фактори са подчинени по един или друг начин на управляващата класа. Ако някой се опита да организира масите, без да има управляваща клика зад гърба си, която да го подкрепи директно с пари и мутри, много бързо бива смачкан. (Личен опит: когато анархистите от ФАБ се опитахме да организираме „масите“ на ежемесечни протести против покачващите се цени, присъстващите хора от „масите“ намаляваха с всеки изминал протест, докато съпротивата под формата на агитки от лумпени се засилваше, докато в един момент лумпените, заплашващи протеста, не станаха повече от протестиращите.)

Историята показва, че във всички протести на народно недоволство тече процес на олевяване, при който силата на организиращите ядра с по-леви (сега обичат да казват „по-популистки“) лозунги расте. Тукашните господари са научени от край време да прилагат тоягата и да пре-

чат на сформирането на такива ядра. Напоследък се научиха да прилагат и моркова. Т. е. да създават потенциални организиращи центрове, които фактически са под техен контрол. Така, на пръв поглед, бих посочил три типа такива центрове – неправителствените организации (НПО), политическите партии и различните лумпенски агитки. Контролът над НПО-тата и партиите се осъществява съвсем легално. Агитките са контролирани неформално, чрез фенклубовете на разни спортни отбори и структурите за незаконен бизнес като разпространителите на наркотици.

Тези различни типове организационни центрове биват мобилизирани и включени в различни ситуации, според интересите на онези, които ги контролират (разбира се, не е изключено те да си противоречат – тогава можеш да видиш как НПО-тата плюят яростно правителството и го заплашват с... голямото правителство в Брюксел). В спокойни времена, когато старото си стои пред телевизора и чака да види проблемите си на синия екран, гражданската активност се изразява чрез

НПО-тата. Те са „гласът на недоволните“ и ако се вярва на екрана, недоволните чакат „права“, „закони“ или „финансиране“ от държавата. Покрай „преговорите с институциите“, за пред медиите се правят различни улични „пърформанси“, които по правило не се радват на интереса на „масите“, по простата причина, че „масите“ всъщност не се вълнуват от това дали поредната европейска регулация на природните ресурси защитава правата на зелената буболечка-гей-велосипедист. При все това НПО-тата изграят добре ролята си за мобилизиране на онова малцинство от хора, които имат образование, свободно време и достатъчно средства – т. е. разполагат с реална възможност да бъдат общественно активни. Онези от тях, които имат и личния мотив да проявят някаква активност, почти винаги (има и изключения, но в края на краищата е важна статистиката) се включват в различните природозащитни, благотворителни, правозащитни и други безполезни акции, организирани от НПО-тата и реално заплатени от властта. За да разбереш колко важна ми се

струва ролята на такива хора за революционния процес, ще посоча известното „отиване сред народа“ от времената на руските революционери. Или в днешно време, личности като Чомски и Зин, начинания като <http://zcomm.org>, цялата „лява“ активност в университетите на Запад – изключително важно е подобни хора да бъдат държани под контрол или, ако това е невъзможно, поне да бъдат занимавани с нещо, което да не води в посока към революция. Управляващите на Запад донейде успяват да го постигнат, но тук като че ли се справят значително по-добре.

При все това се случва разните „пърформанси“ и други протестни акции да прераснат нещо, което замиришава на бунт. Тогава биват включени агитките от лумпени. Те са достатъчно организирани и тренирани за борба с полицията (предимно по разни футболни мачове) и за сплашване на обикновените хора (подобно на глутница вълци срещу стадо овце), така че, когато недоволството не е мобилизирано достатъчно големи маси хора, те успяват да го окупира и да го насочат в конфрон-

» » продължава на страница 8

75 ГОДИНИ ОТ НАЧАЛОТО НА ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

1939 – свършила ли е Войната?

» » продължава от страница 6

начен за унищожаване на танкове и артилерия от ниска височина с помощта на ракети.

В онзи момент правителствата на всички „големи“ държави искат война, всяка шайка управляваща по свои причини. Последните вълни на революционния период от 1917 г. като че ли са укротени, олигарсите на „Великите сили“ бързат да се възползват от нестабилността на световната икономическа криза, за да прекроят границите на „сферите на влияние“, а тоталитарният съветски режим, солидно спомогнал за поражението на Испанската революция, понеже била „незряла за победи като социална“, се готви за имперско разширение на запад.

Подведомственият на НКВД Коминтерн разпраца директиви до всички компартии да спрат да говорят за антифашизъм. Чак когато през юни 1941 г. Хитлер изпреварва Сталин с първия удар, кремълските вождове отново се сещат на антифашизма, войната става „отечествена“ и „патриотична“. Чърчил заявява, че ако дяволът се изправи срещу нацистите, ще се съюзи с дявола... Все едно той и нему подобните са били ангели белоснежни.

Българските вестници от онова време с възторг пишат за съветско-германското съглашение, печатат снимките на Сталин, Молотов, министъра Рибентроп и посланика Шуленберг. След две години ще пълнят страниците си с дописки за разкрити анархокомунистически заговори и присъди по Закона за защита на държавата, а редом с тях – вестии за „справедливо“ разпределение на хляба за населението, за дажи грис за децата.

Светът не е имал шанс да запази мира, нито да превърне империалистическите войни в масови въстания на трудещите се срещу алчните си правителства и работодатели. Народите не обръщат разгадените им пушки срещу богатите, а покорно тръбват да се избиват един-друг, като всяка тяхна капка кръв на фронта се превръща във финансова печалба за управляващата класа в дълбокия тил.

Втората световна война формално завършва през август 1945 г., но поражда рояк локални войни, продължава като Студена, по време на която няколко пъти застава на ръба на „горещ“ ядрено-ракетен конфликт. Доскоро ни внушаваха, че днес опасността от Трета световна е минимална, но от самото начало това внушение е било лъжа. Може да няма вече СССР, но

съществува Путинова Русия, която отнема съседни територии и подклажда кръвопролития. Китай не е изчезнал от лицето на Земята и е несравнимо по-силен от времето на кормчията Мао. Разделеният на мюсюлмани и хиндуисти индийски народ дебне самия себе си през индийско-пакистанската граница със заредени ядрени оръжия. Иран се бори за лидерство в Близкия изток, държавното ръководство на САЩ отново развява лозунгите на „антиимпериализма“, за да не изпусне ролята си на световен гънгар и контролор на ресурсите на „спасените“ от него страни. Светът продължава да тъпче край опасната черта на Апокалипсиса, на прага на Третата световна. Освен ако не сметнем, не без основания, че избухналото през 1939 г. още пламти, просто на някои места е приело нови форми.

Дали обаче живеем в „тиха“ Трета световна, която всеки миг може да стане „шумна“, или не сме приключили още Втората, не е толкова важно. Преди 75 години е имало Испанска гражданска, организирани борци с оръжие в ръка, опити за „заговори“, но с какъв разполагаме днес? „Социалният мир“ струва на страни като днешните България и Испания толкова жертви на самоубийства от отчаяние и липса на дос-

тъпно за всеки здравеопазване, колкото явната гражданска война в Сирия. Световна финансово-стопанска криза е налице, броят „излишни хора“ расте, варварското плячкосване на природните ресурси ожесточава междудържавната конкуренция, прищипорва политически амбиции. Вихрят се религиозен и националистически фанатизъм. Твърде сходна ситуация с 1939 г. Имаме ли поне план как да се проти-

вопоставим на „съкращаването на ненужните“? Имаме ли организационни структури да се опълчат на свърхорганизираните държавни и корпоративни институции? Имаме ли поне капка готовност за отпор? Нещо наистина повече от площадни протести и искания към властта?

Дано отговорите на тези въпроси се появят, преди да е станало наистина късно. •

Христо Николов

„КОНКРЕТИКА“

За „активизма“ в България

» » продължава от страница 7

тация с властта или в конфронтация между протестиращите – според това какви са инструкциите.

Третият организиращ фактор са партиите, борещи се за власт. Някои се пишат „граждански движения“ от кумова срама, но връзките и апетитът им за властта личат отдалеч. Когато недоволството не бъде канализирано чрез НПО-тата или озаптено от агитките, а достигне до фаза, в която започва да осъзнава силата си, онази част от партиите, които не са в момента във властта, застават в позиция на представители на недоволните. Дори отделният човек да не припознава конкретна партия, той няма избор, освен да приеме партиите като изразител на недоволството, защото други изразители няма (за това се грижат силовите структури – полицията и лумпените).

Като резултат, практически всичко значимо, което се случва в общественото пространство у нас, остава подчинено на управляващите групировки и служи за запазване на статуквото.

По време на управлението на Бойко Борисов на няколко пъти правителството направи компромиси по екологични каузи, защитавани от НПО-тата – за добива на шистов газ в Добруджа и мораториума върху ГМО. Фактът заслужава споменаване, защото по-рано дори това не се случваше. Това беше една от няколкото „големи“ победи на „гражданското общество“. Реално обаче статуквото не помръдна – бедните продължиха да обедняват, природата – да бъде унищожавана, а гейовете – да бъдат мразени. Дори ГМО семената фактически продължиха да се разпространяват в България, въпреки че уж „гражданското общество спечели победа“.

Добър пример за използване на агитките е протестът от 14 януари 2009 г. Организиран от изгряващи НПО-активисти по повод поредното убийство в дискотека в Студентски град, той се оказа твърде бързо растящ, мобилизиращ неманипулирани чрез НПО-тата младежи... Струва ми се, че беше донейде непревзвизим, т. е. неудобен за властта, поради което бе смазан. Ролята на агитките беше да разхвърлят някое заграждение и паве сре-

щу полицаите, след което да си отидат и да оставят полицията да бие протестиращите наред. На следващото мероприятие хората бяха далеч по-малко и вече всичко си течеше по сценария, спуснат на организаторите.

Партиите се оказаха начело на „гражданското недоволство“ през февруари 2013 г. Тогава протести срещу високи сметки за ток отново набраха твърде силна – според мен неочаквана от инициаторите им – инерция. Буквално стотици хиляди хора излязоха на улицата из цялата страна. В малките градове нещата си течеха по естествен начин, но в големите партиите веднага се мобилизираха, за да оглавят недоволството. Агитки от лумпени прочистиха протестите от всякакви неудобни елементи (включително и от НПО-активисти, които твърде много си вярват). Мегафони, подвижни трибуни и телевизии бяха мобилизирани, за да се покажат единствено политици като изразители на недоволството. Като резултат историята приключи с оставката на правителството и нулева промяна на статуквото.

Могат да се дадат още примери – от февруари 2013 все някой протестира, – но и тези би трябвало да бъдат достатъчни, за да добиеш представа кои са реалните фактори в българското обществено пространство. На този фон се появяват разни маргинални групички с „крайни“ идеологии – от анархистка, през болшевишка, та до фашистка, но практически всички ние не играем никаква роля в обществения живот. „Общественият живот“ засега твърде успешно се дирижира от същите тези, които пращат полицията и притежават страната. Ако нещо може да се промени, то пътят виден не са НПО-тата, политическите партии или агитките. Според нас във ФАБ пътят за промяна минава през построяването на революционни организации, колкото и невъзможно да ни се вижда засега.

Държа да отбележа, че горната картинка съвсем не се осъзнава от всички, които го принасят за нея. Били те „активисти“, журналисти или политици. Върху същата фактология един може да ти говори, че комунистите са виновни, а друг – че са виновни евреите,

които управляват света. Аз се опитам да приложа някакъв класов анализ, според който поведението на определени социални групи се определя статистически на основата на положението им в обществото (икономическо, политическо, информационно и др.). Обикновено хората се съгласяват с част от изводите, а онези, които описват тях самите, посрещат с гняв. „Активистите“ продължават да подпомагат „активно“ властта и да се радват на поредното законче или мораториумче, което подкрепя „борбата“ на едните или другите. Много от тях просто чакат трохи от трапезата на политиките и мутрите, които изядат народа ни и следат на хората, които им се радват отдалеч, които скачат с тях по площадите и се дърпат заради тях с полицаите, като на „полезни идиоти“, които помагат да се случва нещо истинско на улицата. Искрено се надявам честните сред тях да не се отвратят от цялата тази воняща „активност“, а да се замислят какво наистина си заслужава да се направи. Само че отговорът... не е лесен. •

Наблюдател

ПРОБЛЯСЪЦИ

Настъпват страховито-зли години

О Т Н О В О З А Р Е В О Л Ю Ц И О Н Н И Я П О Т Е Н Ц И А Л

I. Из размисленията на един руски анархист

...Анархизмът е движение за борба с държавата като с абсолютно зло и с механизмите, благодарение на които тя потиска и експлоатира искащата да бъде свободна личност. Ето с какво са дължни да се занимават съвременните анархисти – борба с държавата и с нейните спомогателни трансмисии и механизми. Всевъзможните разсъждения и спорове за далечното бъдеще представляват опит да се избяга от делата/акциите към утопичното светосъзерцание. Платете на някой автор на научна или ненаучна фантастика няколко хиляди евро и му дайте основните тезиси/принципи на анархистическото общество и за седмица-две той ще ви създаде анархистически шедьовър на тема „Бъдещото анархистическо общество“. Дори да имаме няколко такива творби, никой читател не ще може да отсъди безпристрастно кой автор е прав. Стига сме изпадали в слабоумие.

„Анархията е майка на реда“ казва Прудон и е прав. Когато държавата и властта бъдат повалени, ще се възцари Анархията, тоест безвластието. И тя ще роди

РЕДА. Какъв ред? Спорете колкото си щете. Все едно – никой не знае какъв ще е. Бакунин например казва: „Нека всичко бъде разрушено, а народът ще си създаде каквото иска и то съвсем няма да е лошо от това, което е.“

Правилно, другарю Бакунин! Социалната революция – това е максималната точка на кипене и взрив, когато вече всичко е доведено до крайност. По-лошо вече не би било възможно да стане. Затова редът ще бъде по-добър от този в рухналото общество. Аз допускам, че след революцията може да настъпи робовладелска епоха, фашизъм, болшеvizъм и дори монархия. Всичко зависи от настроението на социалните маси. Затова главната задача на „кабинетните анархисти“ (аз не иронизирам, тяхната работа може да бъде най-главната) е възпитанието и агитационната подготовка на народните маси към осъзнаване на това, че бъдещето общество трябва да се строи върху принципите на антидържавността, на самоуправлението, на синдикализма, на комунизма и на федерализма. Свобода, Равенство, Братство и т. н., но боже опази, ако всички анархисти започнат сега да дискутират в какви цветове ще бъдат бо-

ядисани беседките в парковете при анархизма. След което да се скарат и разцепят на гузина фракции. Социалната революция е нещо, което изобщо не зависи от анархистите. Тя ще се извърши тъй или иначе, поради обективни причини. Ако анархистите не са готови да поведат народа (в името на своите гореизброени идеали), то ще го водят други. Примерът с Революцията от 1917 г. е по-твърждение на това. Социалната революция от 1917 г. започва по обективни причини, независещи от волята на никоя партия. От тях обаче се възползват болшевиките. Анархистите не са подготвени за борбата за спечелване на масите. В бъдещата социална революция отново някой ще ги поведе. Опасявам се, че това пак може да не бъдат анархистите. Социалната революция няма да бъде осъществена от пролетариата, нито от интелегенцията. Неотдавна прочетох у един „теоретик“ че „информалиятът“ (тоест производителите на информационни технологии и информация – основният продукт на информационното общество) щял да я извърши. Той пише, че „работниците от услугите... ще бъдат изместени в много сфери на живота от робо-

тите, поради което те не ще могат да бъдат главен двигател на Социалната революция“. Пълна заблуда, при която авторът се самоопровергава. Двигатели на революциите винаги са били не класите и групите, които са приближили до властта, а тези, които са били превърнати от нея в... „скрап“. Затова „информалиятът“ като най-привилегированата и високоплатена класа, ще стане основа на държавния строй. Именно той ще е крепостта на държавата и ще се страхува от Революцията. А тези, които са изхвърлени, лишени от работа и привилегии, тези, които ще бъдат обречени на мизерия и измиране, те ще станат съюзници в бъдещата революция. Съюзници на кого? Само не и на пролетариата. Маркс бърка, когато разглежда пролетариата като революционна класа. Веднага щом индустриалната революция се извърши в световен мащаб, той се превръща в пасивна класа. Нима мислите, че властта е толкова огуляла, та да си създава собствените гробари? Затова обиграните политици вдигат работните заплати, дават им право да създават „джобни“ синдикати и партии, снабдяват ги с необходимите лидери и представители в органи-

те на властта и т. н. Когато властниците видят, че бъдещата държава се нуждае от индустрия, те превръщат ръководството на тази класа в свой съюзник. Именно затова мисля, че синдикалното движение, възникнало първоначално като революционен фактор, сега е опора на държавата и на властта (ще напомня тезиса: „Ако искаш да контролираш тълпата, поведи я!“) Сега държавата ще превърне „информалията“ в свой съюзник. От какъв зор една от най-високо заплащаните класи ще се разбунтува? Ще се бунтуват изхвърлените на улицата. Които няма какво да губят и които нищо хубаво не ги очаква. Спомнете си Революцията от 1917 г. и не ме убеждавайте, че тази революция е извършена от революционните пролетарии и селяни. Тази Социална революция е дело на лумпенизираните работници (вече излезли от селата, но още не осъзнали се като пролетарии), на дезертьорите от армията, на маргинализираните чиновници и студенти, на углавните елементи. Ленин с неговите болшевики се възползват от тези плодове на разпадащото се полукрепостническо, полубуржоазно общество. Това „маргинално

» » продължава на страница 9

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Реформизмът е ялов

И така, единствената цел на тайния съюз трябва да стане не създаването на някаква изкуствена военна сила, а вдъхновяването, сплотяването и организирането на стихийните народни сили; защото единствено възможната действителна армия на революцията не е въвн от народа, а е самият народ.

М. Бакунин

За да аргументираме една бъдеща революция, трябва да подем и наторим онези кълнове на солидарност, които намират почва в съвременното общество.

Трябва не само да учим хората, но и да се учим от тях. Не само че нямаме ресурса да провеждаме социални експерименти, за да научим кои начинания на взаимопомощ са плодотворни, но това противоречи на най-добрите традиции на анархисткото движение. Напротив, дълбоко в основата на анархисткото учение лежи вярата в „здравия разум на народа“. Всеки човек познава по-добре от нас своите проблеми и много по-гръзко от нас търси решенията им. Вместо да „даваме“ решения, би било мно-

го по-полезно за хората да ги „вземат“, изучаваме и разпространяваме. За революцията би било по-полезно да радикализираме тези процеси, да помагаме за революционното огромяване на участниците в тях и за по-доброто им организиране – количествено и качествено.

Съвсем не всички недоволни от системата са бедни. Дори напротив, като че ли да бъдат недоволни си позволяват по-често хора, които нямат проблем със задоволяването на нуждите си от храна и облекло. Поглеждайки отвъд тези нужди, те виждат заплаха от огромни екологични проблеми, пред която е изправено едно аморфно общество от заслепени в преследване на печалбата индивиди. Понякога тези хора търсят решение в създаването на „извънсистемни“ общности, чрез които се опитват да решат, ако не световните, то поне личните си проблеми и задоволяват нуждите си от по-различно битие и общуване. Извънградските „комуни“ често приличат на курорт за откачени богаташи, но без съмнение са автентични начинания на самоорганизация, при това осъзнаващи се

като антисистемни. Може би в бъдеще все-повече хора ще се обръщат в тази посока, поне в рамките на „златния милиард“.

Градските скуоти са също самоорганизираны общности, но в градска среда, често директно противопоставяща се на държавната власт поради незаконно окупиранията градско пространство. Скуотите задоволяват не само битови нужди на жителите си, но и нуждите от общуване, образование, социални пространства и др. Често те са „анархо“ и „антифа“, но около нас съществуват съвсем автентични окупирани пространства, които всъщност не познаваме – за една година така и не разбрахме какво направи държавата с незаконно окупиранията от цигани и затритото от картата село „Гилене“.

Други окупации – на работното място – напоследък набират популярност предимно сред „активистките“ среди. При все мерака на „активистките“ да открият под вола теле, не може да се отрече, че окупациите на Балканския полуостров (Вио.МЕ в Гърция, „Казова“ в Турция и др.) са автентични начинания на взаимопомощ между работниците. Ние оба-

че не познаваме тези движения, нямаме представа как те се създават, как могат да съхранят постигнатото и го какво по-различно от РМД могат да говедат. Вместо това, повтаряме го втръсване, че самоуправлението е панацея, сякаш ключовете от фабриката са в джоба на работниците, а полицията гледа отстрани и си бърка в носа. Статията в предишните броеве „Новата стратегия на Ричард Улф“ е стъпка към разбирането на тези въпроси.

Паралелно с горните тенденции, които можем да ориентираме към определени социални групи, се наблюдават и тенденции към инцидентни съпротивителни движения. Движението „Не плащам“ беше твърде популярно в Гърция през зимата, но не успя да сложи прът в колелото на икономическата система. Защо? В Босна полицаите бяха окъпани в реката на светлината на горящите правителствени сгради, но „движението“ бе удушено в реформистки идеи и не промени нищо. Защо? В България стана модерно да се рушат незаконните къщи в циганските квартали, но нито една тухла не е паднала на главата на ня-

кой кмет. Защо? Дори сред богатия „Запад“ и сред богатите „ИТ специалисти“ могат да се намерят движения като Анонимните, Свободен софтуер и Wikileaks, които си заслужава да бъдат изследвани, разбрани и повлияни.

В различни социални и икономически условия ефектът от определен вид поведение може да бъде различен – една окупация може да бъде както революционна, радикална, несмилаема за държавата, така и реформистка, повод за смазване на зъбните колела на системата. Това не е избор на участниците в окупацията, а плод на ситуацията, от която самите те са част. Не можем просто да копираме модели и да ги рекламираме където намерим за добре. Трябва да умеем да предвидим какъв ще бъде ефектът от тях, трябва да разбираме участниците в процесите, за да можем да им влияем. И преди всичко, трябва да търсим опора в автентичните съпротивителни действия на хората, колкото и жалки, объркани и обречени да ни изглеждат те. Иначе обречени ще бъдем ние, а когато избухне, народът ще бъде обяснен за пореден път. •

Петър Симеонов

ПРОБЛЯСЪЦИ

Настъпват страховито-зли години

» » продължава от страница 8

ядро“ плъве на идеите на Ленин и Маркс. Със същия успех са могли да бъдат оглавени и от кадетите, ако са имали вождове от типа на Ленин и Троцки.

Всяка Социална революция по начало е „аполитична“ и се осъществява от „маргиналното ядро“. Бъдещата също ще бъде аполитична или плуралистична – възможно е. Когато започнат да трошат полицейските участъци, рамо до рамо могат да се окажат анархисти, есери и болшевики. Едва след това Революцията ще бъде оглавена от най-подготвената и най-популистка партия. В момента в „маргиналното ядро“ влизат маргинали, студенти, лумпени, безработни, криминални, дезертъри, бездомни скитници, гастарбайтери, „третият свят“ и т. н. Това са носителите на революционния потенциал и аз съм не съм във възторг, но и не плача. Такава е обективната реалност, отнасям се към нея подобаващо и се... страхувам ужасно от нея. Ще има море от кръв и несправедливост. Това е лошо и затова не бързам да призовавам към Социална революция. Но тя ще се извърши. Защото главната сила, която ни приближава до нея, не са екстремистите и революционерите, а...

държавата, властта! Да-га, именно съвременната държава сама създава условията за осъществяване на Социалната революция. Няма да заблуждавам в тази тема, но вижте сами какво става навсякъде. Аз живея в Самара и наблюдавам това, което става тук. Огромно число безработни, а тези които работят, получават средно по 300 долара на месец (не вярвайте на официалната статистика – там средната заплата се изчислява чрез хиляда души, които работят за грошове и няколко десетки, въртят се около властта буржоа, с месечен доход над 20 000 долара, и ето как получават нелош „показател за средния доход на глава от населението“). Градът е наводнен от гладни и озлобени гастарбайтери. Една искра е достатъчна. Половината град вече е със свидетелства за съдимост и няма право да заема високоплатени длъжности. Властта не ги подкрепя, макар с пари да забравя за съдимостта – половината бангити днес са при властта. В случай на Социална революция криминалните ще бъдат в първите редици на експроприаторите – под всеки флаг! Студентството също е осъзнало, че няма бъдеще. Които имат богати родители, ще бъдат устроени и без дипломи. Останалите ще бъдат парии. Имам познат

с диплома на юрист, който ме пита: „А ти как си живял по времето на Ленин?“ Невежата завършил някакъв факултет на московския университет, а пише с грешки думата „Москва“. На работа никои не го взема. Никак не му е леко, а такива студенти са хиляди. В бунта те виждат реална възможност да унищожат своите конкуренти-специалисти. Маргиналните елементи само чакат своя час. Един познат момък (по-рано примерен гражданин) ми обясняваше: „През 1990-те като глупак никъде не се прилепих, а моите познати грабежа и мамеха. Сега аз съм бачкатор, а те – рентниери. Надявам се на революцията – да наваксам пропуснатото.“ Мисля, че в това отношение Самара не е уникална. В Русия има половин милион безпризорни деца! Представете си само какво ще става из страната, когато те, заедно с милионите углавни престъпници, се впуснат в революционни грабежи и милионите гастарбайтери започнат експресно да се обогатяват! И това не се отнася само за Русия.

Гладният, ограбван и затова озлобен трети свят на Африка, Азия и Южна Америка ще устреми своя взор към... „Златния милиард“. Мисля, че всичко е ясно. Ще бъде страшна сеч – не събствявам боите и никога не искам да

плаша. В началото на революционната 1917 г. от устата на стария пияница и приятел на императора Николай II – капитанът-знаменосец Нилов – се отронила следната фраза: „Всички ще висим по фенерите, у нас ще има такава революция, каквато никъде не е ставала“. Това е казано на 27 февруари 1917 г. преди всички събития. Властта е като вампир, който смуче кръвта на народа и сама се успокоява – моля ви се, още съвсем малко и ще отслабим хватката. Да оглозгаме костите на народа и ще изпуснем парата от котела. Схемите са разработени: няколко показни процеса (Ходорковски, Мавроди), разхлабване на тоталитарния режим и раздаване на куп демократични индугенции, чифт подаяния на профсъюзите и създаване на нови кумири вдясно и вляво, поредно „повишение на пенсията“ и т. н. Народът „трябва“ да се укроти. Ако „маргиналното ядро“ обаче прекари определена граница като процент от населението и се стигне до точката на кипене, то властта вече не ще бъде в състояние да спре каквото и да е. Всяка искра може да гаде тласък на събитията – дори предизвикалите я да не желаят никаква Социална революция. Опит (успешен или не) за военен преврат,

разгонване на демонстрация на фанатици или дори само загуба на националния футболен отбор – нищожен повод и народът ще се понесе. Ще започнат да излизат от катакомбите като във филм на ужасите всички, които се считат лишени, ограбени или просто... революционери. Не е нужно да разкрасяваме революционните делници – в първите редици ще тръгнат, както е било във всички революции, психично болните. Аз си спомням първите демократични партии от началото на 1990-те в Самара. 30% от тях бяха психично нездравя хора и именно тях слушаха повече от останалите, защото те ревяха най-гръмко. Във всяка революция започва масова психоза. Най-страшното е, че властта го разбира, но не може да се отлепи от смученето на народната вена. Мислят си – още съвсем мъничко и ще ми стигне. Тук сработва инстинктът на вампира. На крадеца, разбил банката, е достатъчен за целта му оставащ живот един чувал с банкноти, но той се опитва да отмъкне няколко, поради което се лишава от маневреност и го залавят. Така е и с държавата. Вие чували ли сте властник да се е откалзал доброволно от властта и копаята? •

*(слева)
Олег ИВАНЕЦ*

Солидарен център – Варна

Във Варна вече повече от година съществува Солидарен център. Той беше отворен непосредствено след февруарските протести от 2013 година като пряко следствие от тях. Варна имаше нужда от място, където радикалните политически идеи, несъвместими с партийните структури и неправителствените организации, да виреят свободно. Центърът беше създаден именно с тази цел.

Ето какво пише във „визията“ на Центъра, която стои закачена на табелка пред входа му:

„Солидарен център – Варна е свободно, самоиздържащо се място, в което всеки е добре дошъл да сподели своите идеи, знания и умения.

Центърът е място за активисти в различни сфери – еко-активисти, антикапиталисти и алтерглобалисти, анархисти, антиавторитаристи и др. Място в центъра намират и духовни практики: йога, спорт, изкуство, литература и др.

Тук няма да срещнат разбиране призови за политически партии, действия,

Варна имаше нужда от място, където радикалните политически идеи, несъвместими с партийните структури и неправителствените организации, да виреят свободно.

защитаващи интересите на финансови и политически структури, както и каквато и да било дейност, извършвана с комерсиална цел.

Солидарният център се издържа сам. Това означава, че всички разходи за съществуването му се покриват от хората, развиващи дейност в него. Не приемаме финансиране под формата на субсидии от държавни или европейски институции, спонсорство от фирми или други юридически лица като фондации, НПО-та и др.

Солидарният център е свободно пространство. Всеки е добре дошъл да участва във всяка една от дейностите на Центъра,

без оглед на пол, религия, етнос, националност, възраст и т. н.

Солидарният център е безплатен. Всяко едно мероприятие в солидарния център е с некомерсиална цел и следователно е напълно безплатно.

Центърът е създаден от десетина души, запознали се на протестите през февруари. Днес колективът за него е от около 50 души, а редовните посетители – стотици. Не всички тук се определят като анархисти, но всички сме обединени около идеята за изграждане на едно по-справедливо общество, базирано на солидарността, взаимопомощта и равенството. Центърът се управля-

ва на пряко-демократичен принцип, т. е. чрез общи събрания, на които могат да участват не само членовете на колектива, но и всеки един от посетителите. Разполагаме с безплатна библиотека, в която можете да откриете много от книгите на ФАБ, на издателство Anarres, както и група радикална литература. Центърът е сборен пункт за организиране на протести и акции. Тук се помещава и Варненската секция на анархо-синдикалистите от Автономен работнически синдикат. Често ни гостуват лектори от страната и чужбина. Организираме редовни лекции и прожекции на филми на социална тематика. Освен като място

за радикална политика, центърът функционира и като общностно и културно средище – тук се организират концерти на малки местни групи и изпълнители, изложби и презентации на художници и фотографи. При нас се организират театрални групи за импровизации и се снимат късометражни филми. В центъра се провеждат десетки безплатни курсове и уроци. В момента имаме курсове по английски, френски и испански, както и курс по български за чужденци, курсове по китара, пиано, културни курсове, кик бокс, курсове по компютърна грамотност, йога, Норбеков, Autosad, курс за водолази и много други.

Перспективите пред нас са създаването на кооперативно предприятие под работнически контрол, разпространение на идеите на анархизма и пряката демокрация във Варна и околността, както и пряко участие в политическия живот на града чрез натиск над властта, превземане на публичните пространства и организиране на работниците. •

Солидарен център – Варна

АКТИВНИ БОРЦИ ПРОТИВ ФЕТИШИЗМА

Деветосептемврийско

» » » продължава от страница 1

професионалният превратджия Кимон Георгиев, който си доживява старините без особени грижи, докато Диков за благодарност попада в затвора и през 1953 г. перетам насраните гащи на надзирателите си.

Значи, преврат е! Всъщност, дори и истински преврат не е. Правителството на Муравиев вече се е помъчило да умилостиви силите от антихитлеристката коалиция – възстановило е забранените политически партии, скъсало е с Германия, дори война ѝ е обявило, издало е нареждане за разпускане на пронацистките организации. Само позабравило да освободи политическите затворници. Съдбата на страната обаче вече е решена в Москва. Правителството, чиито пратеници в Каиро да молят за мир са върнати от американски лейтенант, няма никакъв полезен ход, след като и СССР обявява война на България. Затова действат онези, които знаят какво да правят – да подкрепят предстоящата окупация от Червената армия. Точно така, не преврат, а създаване на колаборационистка администрация, подчинена на съветските военни комендантури, които още

От държавен капитализъм с властови монопол на една партия – към частен капитализъм с предимство за мутрите в него и електорална въртележка на партии с потекло от БКП и ДС... Нито царщината е била „добро старо време“, нито „народната власт“ заслужава реанимация.

даже не са пристигнали на място.

Формално на Девети септември на власт идва Отечественият фронт. Комунистите получават едва 4 министерства, но като цяло правителството е достатъчно послушно пред БКП, а тя – пред баш шефа в Кремъл. В страната се развива умело дирижирано насилие, отнесло десетки хиляди – кой виновен, кой просто ядосал съседа, а съседът се досетил да се пише партиза-

нин. После идва Народният съд, осъжда 11 хиляди души, от тях 2700 на смърт, поне половината от които всяка революция би ликвидирала за делата им на изедници.

Реалната власт обаче е в ръцете на руските военни. През следващите 3-4 години те предават властта на местните туземни „комунисти“, като запазват надзорните функции на Москва в качеството ѝ на висша власт над камуфлажната българска. Това продължава

45 години. След което... пак продължава под друга форма и в конкуренция с т. нар. представители на „западно влияние“, но това е друга история.

Няма значение, ще се запънат по магарешки носталгичите на „светлото минало“, властта все пак беше по-народна от монархофашизма!

Хубаво, но по какво съдим за „народността“? Че са премахнати „враговете на народа“ ли? Други ще ре-

кат, че бил избит „цветът на нацията“. Нима царските жандарми са били „приятели на народа“? От 6-те хиляди полицаи на служба на Царството, до декември 1944 г. 4000 стават партийци, чистките започват едва след 1948 г. Фабрикантите ли са били „цветът на нацията“? Тия, дето изстискват работниците си до пълна сиромашия? Че и тях до национализацията през 1947 г. не ги закачат – обявяват ги за „патриотични“. Мнозина отърват кожата, даже правят кариера, а през 1990-те искат да си реституират едрата градска собственост. Онези, които са имали заслуги пред болшевишкия режим, си я получават

Царската държава има 3 концентрационни лагера, „народната власт“ ги закрива... и отваря 86 други, условията в които не могат да се сравнят и с най-лошите задани на „монархофашизма“. Напълва ги с недоволни от народната власт представители на народа.

Народна ли е тази власт, която с бой и убийства подхваща колективизацията на селяните през 1950-53 г., завършена през 1956-та г.? Народна власт означава пряк контрол на народа над изби-

» » » продължава на страница 11

МИЛА РОДНА КАРТИНКА

Портрет на работодателя

Пътувам с един съседнин. Първо, докато композицията кисне на Централна гара, ни наваля гъжд, вагоните протекат през незатварящите се прозорци. После пекна слънце, във влака заприлича на сауна. Трябваше да се приберем от работодателната София в безработната си провинция за един час по разписание, но след потопите пътническият ни керван пропуска закъснели бързи влакове, което удължава ежедневно пътуването с още 40 минути.

Известно време мълчахме след уморителната нощна смяна, а тя продължи до ранния следобед, както все по-често се случва, без ни най-малко този факт да се отрази в числените ни надници... а и тях не сме сигурни кога ще ни ги изплатят. Така че намусено си траехме, слушайки ядовите на бивш армейски старшина, отишъл да си продължи разрешителното за пицова, а вместо това се разделил с него, „докато трае проучването на молбата му“, че и платил неочаквани такси в размер над двестата лева – близо половината от пенсията му. По едно време съседнинът ми не издържаше:

– И за какво ти е този пицов?

– Да се цаня за пазач, за какво друго. Не мога да си купувам лекарства, да покривам сметките и да се храня нормално с онова подаяние, пенсията!

– По-харно да беше гръмнал някой политик или мутра, вместо да им се цаниш за заплата! – ядоса се съседнинът ми.

Старшината от запаса за миг въздъхна благо като котарак пред паничка с мляко.

– Ох, момче, това само в антични времена чат-пат е давало резултат – убиеш царя и вражеската армия се предава. А днес, колкото бойковци, станцишевици и догановци да гръмнеш, значи ти трябва не една картеница вместо пицовче, мародерската им армия остава...

Съседнинът сменя темата: – Абе и аз преди време се наемах при един катил... Вика, ще почнеш в сервиза работа, ама преди това си купи инструмент и работни дрехи, пък след изпитателен срок ще ти давам и заплата. То като твоя работодател излиза, щом не те ще без собствен пицов. Да не е същият чорбаджия?

– Хм. Кои ли знае... Моят е бил мутра през 90-те. *Застраховател*. После станал ченге, катаджия. Разправяше, че като мутра се преуморявал да гони глъжници и да изтупва от тях

борчове. А като униформен си рахатувал – разни нарушители сами му се натискали пари да дават. Обаче, издънил се и свършила авантата, затова станал фирмачия *със стесняванията*. И сега е РАБОТОДАТЕЛ, пфу.

– Бре! Ами че моят чорбаджия е същият! Как се казва?

Имената обаче не съвпадат. Обажда се друг човек от загубеното купе – и неговият РАБОТОДАТЕЛ бил от същата порода. И още един бачкатор припознава с минимални разлики своя чорбаджия в описания портрет. Купето се умълчава. После съседнината ми пак го хващат ядовите:

– Ей, старшина! Голям глупак си, че си дал да ти вземат пицова!

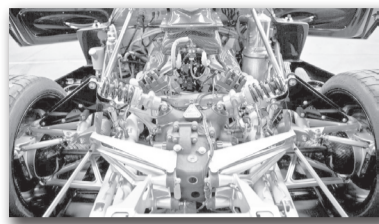
– И аз същото викам, глупак съм – тъжно отвръща пенсионерът. – Ама да бях само аз глупак, лесна работа. За съжаление, всички сме. Още по-лошо – страхливи глупаци.

След което стисва устни и забива поглед през мръсното от години стъкло, а на езика на всички ни горчи, ох как горчи. Още повече горчи, че преглъщаме горчилката, даже не смеем да я изплюем накъдето трябва. •

Хасан Девринджи

РОМАНТИКАТА Е СЕГА В МОТОРИТЕ

Кратко и с ужас за НТП

Научно-техническият прогрес поначало е нещо хубаво. В наши дни механизираният и автоматизираният труд на малцина хора храни с всички необходимо цялото човечество. Тоест би хранил, ако системата на разпределение не изхвърляше вече ПОВЕЧЕ ОТ ПОЛОВИНАТА произведени храни и незнайно колко още промишлени изделия, ако не хабеше време, сили и ресурси за ненужни, но натрапени за консумация неща.

Аз обичам научнопопулярни филми, особено такива за изобретения и технологии, за смайващите полети на човешката мисъл. Само заради тях не съм пратил телевизора в изгнание в мазето, а даже и се „цифровизирах“ с кабела от кутията към антената и към приемника – и това е. Само че от време на време изпадам в шок от някои предавания по иначе заслужаващата вниманието тема.

Показаха създаването на марка автомобил. Аеродина-

мичен като апарат от фантастичен филм, направо за декор на новите серии на „Междувъздушни войни“, хит от детството ми. С мека кожена тапицерия, толкова хвалена, че си изръмжах под носа: да бяхте ограла кожата на клиентите! С копчета като на музикален инструмент. С уреди като бутикови швейцарски часовници. И... със СПЕЦИАЛНО устройство между турбокомпресора и ауспуха, което да осигури КАЧЕСТВЕН ЗВУК! Не колата да бъде по-тиха, а да РЪМЖИ като реактивен самолет, галейки ухото и егото на собственика.

Разработката на това лъскаво чудо(вище) отнема 8 години. Произведени 60 (!) бройки. Ръчно сглобяване. Цената – и тя фантастична. Вложната интелектуална и материална енергия би стигнала за много други неща, полезни за милиони хора. Наистина, проблемът на съвременния свят не е да задоволим бедните, а да угодим на богатите. И за това угаждане практиката на научно-техническия прогрес е подложена на изумителни извращения. Сякаш няма истинска работа за свършване! •

Васил Арапов

АКТИВНИ БОРЦИ ПРОТИВ ФЕТИШИЗМА

Деветосептемврийско

» » продължава от страница 10

раеми на всички нива администратори. Означава работническо самоуправление по предприятията, свободно кооперативно земеделие, означава справедливо разпределение на храна, жилища, облекло. Означава много още неща, които липсват в действителността на „Първата република“.

Народна власт нима се нуждае от доносници и провокатори? Царската полиция използва същите похвати, но „органите“ на деветосептемврийците я надминават. Според здравия смисъл една наистина народна власт притежава широка социална база, което ще рече огромни маси от хора, от сърце готови да я защитават с оръжие в ръка, без заградителни отряди с картеници зад гърба им. От доносници в такъв случай няма никаква нужда. Селяните обаче, още преди да ги озлобяват с отнемането на напоените с потта им ниви, чакат да дойдат англо-американците и не ламтят да защитават гържавата. Затова **социалната база на „народната власт“**, начело с Димитров, Червенков и Живков, са именно доносниците, много, много доносници, официални-

те ченгета, партийната номенклатура и военните. Само че, години по-късно, някой от тях не рипна да защитава „социалистическата родина“ от реставрацията на частния капитализъм. Значи и тяхната лоялност е била насила.

Носталгичите не се предават и изтъкват индустриализацията, относителното охолство от 1980-те години. Вярно е. Имало е сигурност, нелоши доходи тогава, всеобщо образование, достъпно здравеопазване с що-годе приемливо качество, немалка промишленост, прилично селско стопанство, задоволителна инфраструктура. На фона на Западна Европа, изпепелена от сраженията на Втората световна, а и на огромна част от все по-индустриализацията се свят, „постиженията“ са повече от скромни. През „30-те славни“ следвоенни години западноевропейците увеличават реалните си доходи *четири пъти*. Съвсем закономерно населението у нас със завист гледа и Западна Европа, и даже съседите в Югославия, които от доста по-ниско от българското ниво преди войната скачат доста над нас. Затова се слуша и сръбска музика, затова Западът се издига в

култ, а коректите стават като храмове, в които сме ходили като на поклонение – не толкова да пазаруваме (с какво?!), колкото да зяпаеме лъскавите стоки. Пресметни от социалистическото си охолство може би?

И накрая, как завършват всички „постижения“ на Деветосептемврийския режим? Със съипване на всичко построено, с приватизация в полза на партократите и техните любимици. От държавен капитализъм с властови монопол на една партия – към частен капитализъм с предимство за мутрите в него и електорална въртележка на партии с потекло от БКП и ДС.

Затова е по-добре някога да забравят датата Девети септември като повод за жалейки. Нито царщината е била „добро старо време“, нито „народната власт“ заслужава реанимация. Ако знаем истината за Девети септември, за последвалия го период и превръщането му в Десети ноември – ще можем да различаваме народовластното като идея от имитациите на народовластие. Само така уроците на Историята ще бъдат усвоени, само така ще има полза за настоящето и бъдещето. •

Николай Телалов

ЩЕШЕ ДА БЪДЕ СМЕШНО...

Бразилската полиция обяви за издирване Михаил Бакунин

Полицията в Рио Де Жанейро публикува доклад от 2000 страници във връзка с протестите в града срещу провеждането на Световното първенство по футбол и социалната несправедливост в страната, обвинявайки 23 лица за организиране на улични безредици. В списъка на заподозрените е и революционерът-философ Михаил Бакунин, наричан още „Баща на анархизма“ и „Лъв на Революцията“, починал през далечната 1876 г.

Според доклада полицията е разбрала за Бакунин от подслушан телефонен разговор на един от участниците в протестите. Това е 34-годишната учителка и професор по философия Камила Джордан. Тя коментира случая, подчертавайки несериозността на това разследване: „Този полицейски доклад е невероятен, едно просташко произведение на литературата“.

Това не е първият случай, в който починал интелектуалец е разследван от властите в Бразилия. По време на военната диктатура Карл Маркс е бил в черния списък на една от най-ре-

ресивните структури – отгела на специалните служби, отговарящ за „политическата дисциплина и социалния ред“. Маркс е бил вписан там като „подривен елемент“.

Камила Джордан е осъдена на 13 дни затвор в изправителния комплекс Бангу, западно от Рио Де Жанейро. Джордан е професор в Държавния университет на Рио Де Жанейро и в момента подготвя дипломанти по философия. Известна е с отгадеността си на науката. Тя споделя още впечатления от „старанието“ на следователите: „Явно в такива случаи някой трябва да бъде посочен като подстрекател. И кой би бил най-подходящ да бъде набеден за главен идеолог? Университетският професор, разбира се!“

За да опровергае обвинението срещу нея като „главен подстрекател“, професорката припомня за писанията на френския философ Мишел Фуко: „Масите няма нужда от ментори. Потиснати, те и сами разбират положението си, без някой да им го казва“. •

Превод за „Без Лого“:
Правец Шеснайсе

ОТ АВТОРА НА „В ЕДНА И СЪЩА НОЩ“

Христо Карастоянов за Георги Шейтанов

Авторът на поемата „Септември“ е гост-тъчно известен, но кой е Георги Шейтанов? Не изяснявате съдбата му докрай.

А, не! Сакън, само не ме карай да разказвам за Георги Шейтанов! Как да стане?! Седемнайсетгодишен вече е нелегален, скита по света, отива в Русия, за да участва в революцията там, ама се отвращава от болшевиките. Връща се в България, става просветен анархист и великолепен публицист. Държи в раницата си съчиненията на Кропоткин до парабела. Издирван номер едно в царството – и по времето на Стамболийски, и след преврата от 9 юни. Наградата за главата му е набъбвала ли набъбвала. Обаятелен човек – харизматичен, дето им викаме сега. Убедителен, обичан от много жени – до голяма сте-

пен станал легенда още приживе. Влюбен в живота, но още по-влюбен в свободата на отгелния човек. Убеден, че държавата е зло и че не тя е център на вселената, а именно отгелният човек. Оставил се обаче накрая да бъде заловен от двама-трима попикани от страх пъдари, за да защити любимото момиче. И след това убит по най-зловещ начин... Дори и смъртта му е дотолкова обгърната в мистика, че се е превърнала в легенда. Насетне в спомените си съвременниците му разказват неща, които го обрисуват като митичен герой – но и като добър човек, обожаващ майка си и баща си. При това с учудващо меко чувство за хумор. Според официалната му биография е убит на 2 юни, което на практика няма как да се знае със сигурност. 2 юни – с цялата тежест на тази

гата в умовете ни... Е? Как се разказва за такъв човек?

„Свиня е влязла в храма на живота, убиете я!“ – пише Георги Шейтанов през 1919 година. Как бихте тълкували неговите гуми тук и сега?

Че защо да го правя? Ясно е значението на гумата „свиня“. Като публицист Шейтанов впечатлява с пределната си яснота на изразите и посланията. През 1922 година много вестници са публикували негово отворено писмо до Стамболийски. В него без каквито и да било завъртукли той пише: „Ние, анархистите в България, Ви изпращаме зов: г-н Стамболийски, снемете шапката си и стойте мирно!“ Какво да му тълкуваш на това? •

Откъси от интервю на Исак Гозес, в „Стандарт“

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2х3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С гуми вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2х7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгомата! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3х7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Превестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв
3. Що е анархизъм?	2,50 лв
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв
5. За общината	2,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.09.1846 г. в гр. Барлетта (Италия) е роден анархистът Карло Кафиеро.
- На 03.09.1958 г. умира теоретикът на безвластието Рудолф Рокер.
- На 03.09.1991 г. в с. Копаница (Пернишко) умира анархистът Евлоги Цветков, един от отговорните редактори на вестник „Работническа мисъл“.
- На 04.09.2000 умира анархистът Желязко Петков Желязков, сътрудник на „Свободна мисъл“.
- На 05.09.1872 г. в гр. Хага се провежда последният конгрес на Първия Интернационал и изключването на Бакунин и Джеймс Гийом.
- На 09.09.1944 г. е извършен болшевишки преврат в България.
- На 10.09.1891 г. в Испания излиза безвластническият вестник „Революционер“.
- На 12.09.1976 г. в гр. Твърдица умира анархистът поет Димо Канев Димов.
- На 13.09.1988 г. в София умира безвластничката Василка Данева Лясова (Веса).
- На 15.09.1872 г. в гр. Сент Имие е открит първият конгрес на Анархисткия Интернационал.
- На 19.09.1904 г. е роден анархистът Михаил Динков Цицелков, организатор на Златишко-пирдопската нелегална анархистическа група.
- На 20.09.1932 г. е роден американският писател Ъптън Синклер, автор на романа „Бостън“ (посветен на анархистите Сако и Ванцети).
- На 22.09.1932 г. в Килифарево умира Надежда Симеонова Попова, участничка в Килифаревското въстание и Килифаревската анархокомунистическа чета.
- На 25.09.1903 г. край гр. Кратово (Македония) в сражение с турски аскер загива анархистът-революционер Никола Дечев.
- На 27.09.1921 г. в Москва са разстреляни от болшевишката ЧК десет анархисти, между които Лев Чорни.
- На 28.09.1923 г. при село Звъничево е убит анархистът Илия Георгиев Юрков.
- На 29.09.1923 г. в местността „Грамагите“ край Брацигово са убити анархистите Васил Атанасов Попов и Павел Атанасов Терзиев.

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „мамки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуete запис от него. •

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Александър Наков, Перник	10 лв
3. Иван Д. Иванов, Коларово	30 лв
4. Кольо ИВ. Гърнев	60 лв
5. Желязко Радев Петков, Бяло Поле	20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОБ Б АД, К Л О Н П Е Р Н И К
Ф А Б Б Л А Г О Д А Р И З А О К А З А Н А Т А П О Д К Р Е П А !

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ
0896 613 727

адрес на редакцията
София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2014 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

